UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

A ante C

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

Aſinaria. Ubi illa quę dedi ante Abuſa ſi ea durarent mihi: mulier mitteret vt ad te. Sepius tamen in malam partem ⁊ perperã: ſiue nimis licenter vtor ſignificat: vt fit cũ vtimur aliqua re contra id ad quod eſt inſtituta: vt ſi in tẽplo negocia ſecularia tractemus: dicimur templo abuti. Cicero. Noli abuti nimis patientia noſtra. Dona. vtimur cũ honore: abutimur cum iniuria. Utimur his rebus: quę nobis vtentibus permanent: abutimur his quę nobis vtentibus pereunt ex quo vſus: ⁊ abuſus videntur contraria. Nam vſui eſt ager: domus: abuſui vinum oleum ⁊ huiuſmodi. Cicero. Non debet inquit ea mulier cui vir bonorum ſuorum vſum legauit cellis vinarijs plenis relictis putare id ad ſe pertinere. Uſus enim non abuſus legatus eſt. per tranſlationem võ de tempore ⁊ labore dicitur abuti cum tempus in aliqua re magno cum ſudore poſitum fruſtra contriuimus. Terentius. Nam in ſcribendis prologis opera abutitur: ideſt tempore ⁊ labore. Dicimus autẽ Abutor hac re: ⁊ hanc rem. Plautus in Bac. Nos aurum abuſos. Hinc Abuſus abuſa abuſũ Abuſus abuſus. ⁊ abuſio. Abuſiue aduerbiũ: qđ ẽ improprie ⁊ ꝯ naturã vſumqꝫ.

Abydos penultima producta vrbs Aſię a Mileſijs condita. Gyge lydorum rege permittente: qui totius Troadis imperium habuit. Cui Sextos in Europa opponitur intercedente anguſto mari a caſu virginis helleſponto nũcupato. Id cum Aſiam ab Europa diuidat xerſes ponte cõiunxit. Hinc Abidenus abidena abidenum veluti Leander abidenus dictus eſt. Unñ ⁊ Muſęus σηςος ενὴμκαὶ αβύδος ἐνάντιομ ἐγγυθι ποντου γιτοεςεισι πολῆες ⁊ ſubdit ἤμερσῆςομ ἐναι εν ὁ Λεπτό λίεορομ αβυδού αμφοτέρων πτολιώμ περικαλλεες αστερες αμφω ικελοι αλλήλοισι.

Abyſſus: eſt immenſa quędã profunditas ⁊ incõpenetrabilis ⁊ incõprehenſibilis ⁊ maxime in aquarũ multitudine. Ibi enim altitudo inquit Auguſtinus ibi profunditas quę penetrari vſqꝫ ad fundũ non põt. Omnis aqua omnis humida nature atqꝫ ſubſtantia circunquaqꝫ diffuſa per maria ⁊ flumina ⁊ antra occulta ſimul vno nomine Abyſſus vocatur. Ambroſius libro hexa. Abyſſum ⁊ multitudinem: ⁊ profundum aquarũ dici lectio euangelica docet vbi rogabãt ſaluatorem dęmonia ne iuberet illis: vt in abyſſum irent.

A ante C

Ac coniunctio copulatiua eſt: vt doctus: ac iuſtus es. Aliquãdo aduerbium eſt ⁊ accipitur pro qꝫ: vt haud ſecus ac iuſſi faciunt. Aliquando ſicut docet Do. ſignificat contra quam Terentius in Andria. Neſcio quid tibi ſum oblitus hodie ac volui dicere.

Achachia: a gręcis dicitur ſuccus e pomis expreſſus arboris Silicon quam corrupte vulgo Siliquam appellãt: quoniã ακακια dicitur innocentia.

Academia locus nemoroſus ab Athenis mille paſſibus diſtans ab academo heroe: vt Eupolidi placet: ſic appellatus Gymnaſium platonis celebratiſſimũ. Hora. Atqꝫ inter ſyluas academi quęrere verum. Ibi natus eſt Plato vbi cũ philoſopharetur ſtudendi vſu et diſcipulorum frequentia morumqꝫ celebritate inſignis fuit. Unde Achademici philoſophi ſicut ⁊ Areopagitę ab Areopago. Fuit ⁊ academia villa memoratu digna ab Auerno lacu puteolos tendentibus impoſita littori celebrata porticu ⁊ nemore quã Cicero academiam vocabat ab exemplo athenarum ibi compoſitis voluminibus eiſdem nominibus: in qua ⁊ monumentum ſibi extruxerat. Eratqꝫ academia gymnaſium inferius cum ſuperiori gymnaſio nomen eſſet lyceum: quę ⁊ inferior ambulatio: ⁊ ſuperior dicebantur. Lyceum võ a nomine ſcholę Ariſtotelicę. Huius nominis academia penultima ꝓducitur a Cicerone. Inqꝫ academia vmbriſera nitidoqꝫ lyceo. Sic ⁊ in alio verſu laureę Tullij Atqꝫ academię celebratam nomine villam. Uerum alij eam corripiũt vt etiam communis vſus ſeruat Claudianus. In latium ſpretis academia migrat athenis Sidonius Obruet ⁊ quãquam totis academia ſectis Ratio eſt quoniã eſt vna de dichronis. ſic Uirgilius de ſycheo.

Achantus puer: in florem ſui nominis conuerſus. Uirgilius. Et circuntextum croceo velamen acantho. Plynius libro vigeſimoſecundo. Docet acanthum eſſe herbam topiariam lato: longoqꝫ folio margines crepidinum veſtiẽs Inde ponitur pro flexuoſo ornatu. Quidam putant herbam eſſe ſimilem ſpinę albę ⁊ habere folia minora ⁊ aculeata lanugine. Ser. in polione dixit eẽ arborẽ ſp frondentẽ qͣſi ſpinis plenã. Nã eſt ſpinoſa q̃ ⁊ in cyrenaica inſula abundat. Uirg. li. ij. Georgicoꝝ. Et baccas ſemper frondentis acanthi. Eſt etiam hoc nomine oppidum in Macedonia: ſiue in Aetolia quę eſt vrbs Atamanum in qua mutas eſſe cicadas. Stephanus auctor grecus ſcripſit.

Acanthis achanthidis auis ſtridula quę ⁊ carduelis: quę ſpinis ⁊ carduis paſcitur. Naꝫ ἄκανθα Acantha ſpina ακανθον ſpinetum. Uirgilius libro tertio. Reſonant acanthida dumi. Hęc ⁊ acanthylis vocatur.

Acapis. pen. correpta fluuius Aſię apud Lazos populos.

Acapna dicuntur ligna: quę ad ignem ſicca habentur: ꝙ ſine ſine fumo καπνός latine fumus. Hinc genus quoddam mellis: quod ad argentarias gignitur. Acapniſtum dicitur ideſt a fumo purgatum.

Acaron. pen. correpta ciuitas paleſtinę: quę cęſarea vocatur.

Acara penultima correpta oppidum eſt in medio panonię.

Acarnania Epiri pars: quã Achelous ab Aetolia diuidit. In hac eſt oppidũ Leucas. Eſt ⁊ regio quędã parua in egypto dicta Acarnania: ſicut ſcribit Seruiꝰ li. q̃nto ęneidos.

Acarpos latine infructuoſus. Acarpia fructuũ priuatio dicitur καρπος fructus.

Acaſtus pelię theſſalorum regis filius. Acaſta nympha oceani ⁊ tethyos filia.

Acauſtos latine minime vſtus dicitur: nam καίομαι eſt ardeo καῦμα calor intẽſus.

Acatalectos verſus cui nulla ſyllaba deficit.

Acatium genus nauigij actuarij. Julius Pollux ſcribit velũ in naui maximum eſſe: ſicut minimum dolonem. tertium quod retrorſus panditur epidromum.

Accedo accedis penultima producta aduenio appropinquo qͣſi iuxta eo. Cuius contrariũ eſt abſcedo. Uirgilius. Uos ⁊ ſcylleam rabiem penituſqꝫ ſonantis. Aceſtis ſcopulos. Quandoqꝫ accedere eſt aures adhibere curare: ⁊ plurimi facere. Nam non ſolum corpore: ſed etiam animo accedere ſolemus: vt accedo ſentẽtię tuę: ideſt adhereo tanqꝫ bonę Quandoqꝫ adiungere. Sed in tertia tantũ perſona ſingularis vel pluralis numeri: ⁊ in ſignificatione paſſiua: vt hoc calamitatibus meis: vel ad calamitates meas malum acceſſit. In quo ſignificato quandoqꝫ ablatiuũ cum prępoſitione damus. Liuius. Hęc tibi a me dotalia dona accedẽt Ad accedo pro aduenio fit acceſſus. Ab accedit pro adiungitur fit acceſſio pro adiectione: ⁊ ĩcremẽto: quoꝝ ꝯtraria ſũt receſſus: ⁊ remiſſio: Seneca. Magna rebus nr̃is facta erit acceſſio. Inuenit᷑ etiã acceſſio ꝓ aduẽtu ſicut deceſſio ꝓ receſſu. Cicero eorũ neqꝫ acceſſione vitam meliorem fieri: neqꝫ deceſſione peiorem.

Accelero ras. penultima correpta propero feſtino celeriter vado: vt accelera vt eruas me.

Accẽdo dis di ſum. ex ad ⁊ cãdo. a. ĩ. e. mutata: licet nõ ſit ĩ vſu nõ a cãdeo vt q̃dã putauerũt: ꝙ habeat ſigᷓtionẽ neutralẽ. Accẽdo võ actiuã. Neqꝫ a cẽdo: qđ nuſq̃ꝫ legit᷑ neqꝫ eẽ põt qm̃ cũ accẽdo ĩ eadẽ ſigᷓtiõe ſumat᷑ cũ cãdeo q̃uis illud ĩ actiua: hͦ ĩ neutra ex hͦ cãdeo formatũ eſſe oportet a vͦbo: cui ſcđm analogiã aſſimulet᷑. Igit᷑ cãdo eẽ ꝯuenit: nõ cẽdo: qm̃ ſi cẽdo eẽt cẽdeo faceret nõ cãdeo. Idcirco cũ cãdeo hẽamꝰ ⁊ accẽdo ſic ⁊ ĩcẽdo ⁊ ſuccẽdo ſimplex hẽre neceſſe ſit neceſſario cãdo a quo cãdeo fit ipſoꝝ ſimplex. ẽ q̃ppe qm̃ pleraqꝫ huiꝰ naturę vͦba ſũt: vt ab albo albeo a duro dureo a pendo pendeo. ⁊ m̃lta hmõi q̃ neutra deriuatiua ab actiuis eorũ

certum eſt eſſe: vt apud Priſcianum. ⁊ Diomedem cernere licet. Eſt autem accendere ignem excitare inflāmare: vt his accenſa ſuper. Per tranſlationem vero ſignificat animare inſtigare. Virg. Marteq́ꝫ accendere cantu.

Accenſi vt Marcellus ſcribit genus militię erat adminiſtrātibus proximū dicti ꝙ ad neceſſarias res ſepius accirentur: veluti accerſiti. Feſtus vero ſic. Accenſi dicebant̃ q̄ in locum mortuoꝝ militū ſubrogabant̃: ⁊ ad cēſum adijciebant̃. Sꝫ varro rectius ſentire videt̃: qui docet accenſos miniſtratores fuiſſe magiſtratuū ab acciendo dictos .i. vocādo. Nam accenſus inſtar p̄conis acciebat iuſſu cōſulis q̄rites ad concionē. Ply. lib. vij. Poſt aliquot annos adiectus eſt ⁊ meridies accenſo cōſulū id ꝓnunciante. Erāt ſinguli p̄ſidibus ꝓuinciaꝝ accenſi. Qd̄ munus memini niſi libertis differebat̃ ſicut ſcribit. Cic. ad Quintū fratrē cuius hęc ſunt verba. Accenſus ſit eo etiā numero: quo eū maiores nr̄i eſſe voluerūt qui hoc non in beneficij loco: ſed in laboris: ac muneris nō temere niſi libertis deferebant̃. Aſconius ſic habet. Accenſus eſt nomē ordinis ꝓmotionis in militia: vt nunc dicitur princeps vel cōmentarienſis: aut cornicularius.

Accentus dr̄ quaſi ad cantus: hoc eſt iuxta cantū: quia ad cantilenā vocis nos cognoſcere facit ſyllabas. Gręci ꝓſodiam dicunt ὤδλη αϖοτῆς αοιΔῆς απο του αεςδλειμ καί πρός και το ῶ ι κρομ ει ςὼ καί υϖόγραφεται ιωτα a latinis etiā tonus: ⁊ tenor vocat̃: q̄a ibi ſonus creſcit: ⁊ definit. Diffinit̃ a quibuſdā ꝙ ſit anima verboꝝ. Ab alijs ꝙ ſit vox ſyllabę. Hos veteres nunc moderamenta: nūc accentiunculas: nunc voculationes appellabant. Sunt autē tres accentus. Acutus. Grauis. ⁊ circūflexus. Acutus dictus ē ꝙ acuat: ⁊ erigat ſyllabā. Grauius ꝙ deprimat ⁊ deponat. Eſt enim cōtrarius. Acuto. Circūflexus qui de acuto ⁊ graui cōſtat. Incipiens eni̅ ab acuto deſinit in grauem. De his apud Priſcianum ⁊ Tortelium tractatum eſt.

Accerſo accerſis accerſiui accerſitū ⁊ arceſſo arceſſis vtrunq́ꝫ tertię ꝯiugatiōis ponit̃ pro euoco: ſeu ad vocandū eo. Actū enim corporis denotant: ſicut cętera in ſo: terminata. Sꝫ in p̄terito: non aūt in p̄ſenti ſunt q̄rtę: quę propterea deſideratiua a grāmaticis dicunt̃ ꝙ nunq̄ꝫ fere eoꝝ verboꝝ actus ſine deſiderio fiant. Sueto. in Cęſare. A quo ad accerſendā claſſem in bithyniā miſſus deſedit apud Nicomedē. Ter. in and. Obſtetricē accerſo. Fit aūt accerſio ab accio. Arceſſo vero a arcio quod idem eſt: cū apud antiquos: vt Priſcianus inquit ar pro ad poni cōſueuerit: vt Aruenas aruentores aruolare: pro Aduenas aduentores aduolare dicentes. Unde oſtendit̃ recte arceſco dici ab arcio qd̄ nos accio dicimus. Claudia. lib. iij. Iupiter interea cinctam thatmatida nimbis. Ire iubet: totoq́ꝫ arceſſere mundo. Apud Virgiliū tn̄ lib. iiij. Geoꝛ. pro attraho ponit̃ eo modo quo in pſalmo. Os meū aperui ⁊ attraxi ſpiritū. Hinc pecudes armenta viros genus omne ferarū. Quemq́ꝫ ſibi tenuis naſcentū arceſſere vitas. Ex accio ergo ſiue arcio fiūt duo deriuatiua. Accerſo: ⁊ arceſſo: q̄ꝫq̄ꝫ ⁊ arceſſo ab arceo pro accuſo eſſe poſſit Salu. in Iugurtha. Quo facilius i̅dicio regis Scauri: ⁊ reliquoꝝ quos pecunię captę arceſſebāt delicta pateſierent.

Accerſio accerſis quartę ꝯiugationis: ⁊ verbū actiuū: qd̄ multi negant inueniri. Sꝫ fallunt̃ parum ſcripturas attendentes. Significatq́ꝫ voco. Cice. li. iiij. Tuſ. Quē cęcilius deum qui non ſūmū putet aut ſtultū aut rerū eſſem peritum exiſtimet cui i̅ manu ſit: quoniā eſſe dementē velit quem ſapere quē ſanare: quē in morbū inijci quē contra amari: quē expeti: quē accerſiri. Liuius quoq́ꝫ lib. iij. ait. Placere itaq́ꝫ patrem accerſire. Saluſtius circa finē Iugurthę. Poſtremo. Sillam accerſiri iubet. Hieronymus in deutero. Statimq́ꝫ eum accerſiri facient: ⁊ interrogabunt. Et in actibus ap̄licis. Accerſi Simonē quendā: q̄ cognominat̃ Petrus. Sic ⁊ in multis locis: quos adducere ſuperfluū iudico.

Accio accis acciui vel accij accitum. pe. pro. ex ad ⁊ Cio ſignificat Aduoco. Unde accitus aduocatus. Hiero. Accito notario i̅quit. Hinc Accitus accitus. Virg. Regius accitu chari genitoris ad Urbem.

Accido accidis pe. coꝛ. ex ad ⁊ cado proprie iuxta cado ⁊ accidere eſt geſtum corporis in humilitatē cadentis oſtendere. Sue. in Cęſare. Ad genua vltro ſibi accideret. Saluſtius ſine p̄poſitione dixit. Quo accidā. Iureconſulti vſurpāt accidere pro mori: vt ſi quid filio meo acciderit. N. ſeruus meus eſto id eſt ſi filius meꝰ mortuus fuerit. In tertia perſona ſignificat pręter ſpē euenire. Et hoc tam in bonū q̄ꝫ in malum. Ter. in and. Interea aliquid acciderit boni. Cic. Nihil mali accidiſſe Scipioni putandum eſt. Hinc fit accidēs participium ⁊ accidens nomen.

Accingo accingis. Iuxta cingo. Res vero qua quis cingitur in ablatiuo magis q̄ꝫ accuſatiuo poni ſolet. Et vltra ablatiuum datiuum cōmode habere poteſt. Hiero. lib. quarto regum. Vir piloſus ⁊ zona pellicea accinctus renibus. Interdum Accingere eſt parare ſiue expeditū promptumq́ꝫ ad aliq̄d agendum reddere. Virgi. Illi ſe pręde accingūt: Alio modo conſtruendi q̄ꝫ deprecetur regula: vt accinctus renibus. Unde accinctos vocamus induſtres expeditoſq́ꝫ: contra diſcinctos ignauos incomptos: negligentes quę dicimꝰ

Accipio accipis Capio q̄ꝫq̄ꝫ abinuicem ſeparentur. Sicuti in dictione capio dicetur. Interdum accipere eſt audire. Cicero in Catone Accipite veterem orationem Architę. Interdū Sentire. Terētius in heautontumerumeno. Clinia aliter de amore tuo: atq́ꝫ eſt accipis. Interdū cognoſcere intelligere: vt accipite in patriam reuerſurum. Interdum cōcipere. Virg. li. iiij. Alij vētoſis follibus auras: Accipiūt reddeunt. Interdū decipere. Lucillius. Sic inq̄ꝫ veteratorem illum veterem lupum Annibalem acceptum. Interdū tractare tam in malū q̄ꝫ in bonū. Teren. Ego abſte miſeris ſum acceptus modis. Cicero. Roga ipſum quēadmodum ego eū Arimini accepi. Huius cōpoſitū eſt pręaccipio.

Acceptum dicitur gratū iucūdū cōprobatū. Acceptū fero: habeo pro accepto. ⁊ fateo me accepiſſe quod nō accepi cum nulla ſolutio interuenerit. Unde acceptilatio dicta eſt. liberatio: vt docet. Modeſtinus: quę fit per interrogationē ⁊ r̄nſionē: q̄ vtriſq́ꝫ ꝯtinget ab eo nexu abſolutio. Dicendo eni̅ quicq̄d tibi per ſtipulationem promiſi: vel ex ſtipulatu debui habeſne acceptum. Et tu reſpondeas habeo acceptū fero quaſi dicas inde habeo ac ſi accepiſſem a te per veram ſolutionem Apotheca vero non a'ias q̄ꝫ ſi pecunia ſoluta ſit inquit. Ulp. Acceptum refero. Vide i̅ dictione refero.

Accipenſer. ſeu aquipenſer. genus piſcis ꝙ frequens accipiatur mēſis. Habet ſquamas ad os verſas q̄ apud antiquos in magna ęſtimatiōe fuit. Mar. Ad palatinas accipenſera mittite menſas ambroſias ornant munera rara dapes.

Accipiter ab accipiendis malo modo alijs auibus. Eſt eni̅ auium rapax. Vide in falco.

Accepſo veteres pro acceperim dixere. Pacu. Haud ſinā q̄c q̄ꝫ profari priuſq́ꝫ accepſo quod peto.

Accline adiectiuū penultima producta dicitur flexum incuruatum iacens humile. Et proprie in deſcenſu dicitur. Hiero. Scabel'um accline ⁊ ex vna parte obliquū. Dicitur ⁊ acclinus acclina acclinū. ſicut ⁊ interclinus quo vſus eſt Ambro. in Egeſippo ciuitas inquit pręrupta vndiq́ꝫ prope erat interclina rupibus.

Acclino. as. penultima ꝓducta ad aliquid flecto inclino Hiero. Ad Dama. Acclinatio noſtra vmbroſa. Eſt et inclino pro inflecto. Decline deorſum flecto: quę acclino compoſita eſſe conuenit: licet eoꝝ ſimplex non ſit in vſu.

Accliuis. ſiue accliuus. a. um. per. u. penultima producta quod eſt leuiter erectum ⁊ acuminatum ⁊ proprie de aſcenſu dicitur: quaſi i̅cliuum acuminatum ⁊ pendulum ſurſum. Cuius contrarium eſt decliue: ſiue decliuum quod eſt inclinatum atq́ꝫ incuruum pendulum deorſum. Hinc accliuitas Cęſar. Ab eo flumine pari accliuitate collis naſcebatur.

Accolo. is. pe. coꝛ. apud ſiue iuxta colo. ⁊ de aquis montibuſq́ꝫ dicitur. Liui. lib. iiij. Hi dimiſſis circa omnes populos legatis qui etruſcum mare quiq́ꝫ tyberiꝫ accolūt ad frumētū

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

mercandū. Ply. li. iiij. pſe rubrū mare ſemp accoluere.

Accola. penultima correpta vicinus aduēticius. quod adueniens terram colat. i. habitet: vt accola montis: qui ꝓpe mōtem habitat. Accola padi. Accola cāpi qui iuxta padū iuxta campum habet domū. Liuius lib. primo. Paſtor accolacius loci nomine Lacus ferox viribus. Uirgilius libro ſeptimo. Anniſq; vadoſi accola vulturni.

Accōmodo. as. pēultima correpta adhibeo applico adapto. apte colloco. Cice. lib. ij. de ora. Aphricāo illi ſupiori coronam ſibi in ɔuiuio ad caput accōmodāti. Idē lib. j. offi. Qui ſe ad remp. ⁊ ad magnas res gerēdas accōmodauere. Idē. Tantū dabit amicitię vt naturā amici cāʒ eē malit vt orādę litis tēpus quo ad leges liceat accōmodet. Interdū accōmodatū ſignificat ꝓclue ꝓpēſum. Idē. Ad ſummū gręcoruʒ ocium potius q̄ʒ ad illā vim aut tumultū accōmodati.

Acredo acredis pen. ꝓ. ex ad ⁊ credo videt̄ ſignificare ad id qd̄ credit̄ accedo quale. Aſſentior ſiue aſſentio. ad ſniam accedo. Collu. li. ij. Idq; etiā nō ſpernēdus auctor rei ruſticę Sarſenna vr̄ acredidiſſe. Eſt ⁊ acredo nomē p ſimplex. c.

Acreduo. duis. Ideʒ qd̄ acredo. Plau. neq; diuini: neq; mihi humani poſthac quicq̄ʒ accreduas arthemona.

Accūbo. bis ꝓprie adiaceo iuxta cubo. Hiero. in deutero. Qn̄ ſederis in domo tua ⁊ ambulaueris: ⁊ accubueris atq; ſurrexeris ſcribes ea ſup poſtes. Et li. ij. R. Accubuit Amnō ⁊ q̄ſi ęgrotare cepit. Et accūbere eſt ī cōuiuio eē. Cubabāt. n. antiqui veſcētes. Cice. Peto. Accubuerā hora nona: cū ad litterarū exēplū in codicillis exaraui. Aſſignāt q̄dā differentiā inter Accūbere Diſcūbere: ⁊ Recumbere. Quę qm̄ apud auctores minus ſeruent̄: eam omittendā cenſui.

Accubo. as. pe. cor. iuxta cubo. Sue. in Cęſare. Theatrū ſūmę magnitudinis Tarpeio monti accubās. Alias ſignificat diſcūbo. Hinc Accubitor accubitrix: ⁊ accubito accubitas.

Accubitus accubit⁹. ipſe accubādi actus: vt in cāticis Dū eſſet rex in accubitu ſuo: nard⁹ mea dedit odorē ſuauitatis.

Accubitū lectus in quo cubat̄ īterdū. Un̄ apud Lāpri. de Cōmodo ſcribit̄ ꝙ nō accubuit niſi ī accubitis quę pilū leporinū hūiſſent: aut plumas ꝑdicū ſubalares. Hęc accubita alio noīe dn̄r. Anacliteria ⁊ apud florētinos tricanica.

Accumulo. las. pe. cor. Augeo āplifico: ⁊ q̄ſi ad cumulū addo.

Accuro. accuras pe. ꝓ. ⁊ p ſimplex. r. ſignificat ſtudioſe ⁊ diligenter curo. Plau. in epi. Remeabo intro vt accurent̄ aduenientes hoſpites. Ci. in arte veteri. Melius accurant̄ quę ſine cōſilio adminiſtrant̄. Hinc accuratus a. um vbi magna apponit̄ cura. Gel. Cultu corporis nitido vēuſtoq; nimiſq; accurato fuiſſe. Hinc peraccuratus. Ci. Apio pul. Peraccurate quęrabaris ꝙ eos tributa exigere vetarem.

Accurro accurris p duplex. rr. Uide in dictione curro.

Accuſo. ſas. pe. ꝓ. frequentatiuum eſt ab Accudo: ſicut docet Priſcianus. Cōponit̄ enī ex ad ⁊ cuſo qd̄ a Cudo deducit̄: ex quo cōpoſita. Incuſo: Excuſo: ⁊ Recuſo: q̄q̄ʒ non deſint qui dicāt accuſo ex ad ⁊ cauſa ſeu cauſor cōponi. Sed magis audiēdus eſt Priſcianus: qr̄ magis cōmoda ſit cōpoſitio a cuſo frequētatiuo verbi. Cudo quod cuſum ſupinū facit Eſt autē accuſare aliquē quaſi eum apud iudicem percudere. Et hoc p tranſlationē quaſi maleo ad incudē pertūdere: vt in q̄ʒ velit is: qui accuſat formā redigatur: vnde ꝓprie eſt apud iudicē vel alium ⁊ aliquādo apud illū quē accuſes oſtendere aliquē peccaſſe. Dicimus autē Accuſo te illi apud illum vel corā illo magni ſceleris: aut de magno ſcelere. Id obſeruatū fere cōperi: ⁊ quod peccati nomē exprimit genitiuo: qd̄ minus ablatiuo poneret̄: vt te accuſaui homicidij ⁊ alio ſcelere. Incuſare eſt alterius mores reprehēdere: ⁊ plęrūq; cum querela ꝙ ab illo iniuria ſis affectus. Qui dixerūt incuſare de maioribus dici.

Accuſare de paribus vel minoribus conuincuntur ab auctoribus. Cęſar. in primo com. Omnium ordinum adhibitis ad id conſilium centurionibus vehemēter eos incuſauit. Diome. Incuſante Cicerone Catilina conuictus eſt. Cor. Taci. Intemperiem cęli incuſantes.

Accuſatorius vir qui alios accuſat. Accuſatorius liber in quo continentur accuſationes.

Accuſatiuus. a. um per quod quis accuſatur. Unde accuſatiuus caſus dictus eſt: qr̄ per hūc vel accuſamus: vel laudare videmur: vnde ⁊ laudatiuus dicitur.

A celum oppidum creditur in Taurisci agro: vnde acelinus romanus ſcęuitia famoſus inter recentiores hiſtorias auditur: hodie Aſuluʒ dicit̄: nunc reginę Cypri Cornelię prętoriū: ſed fallunt̄: quoniā eſt oppidū a Patauio ad decimū lapidem verſus ateſtem ⁊ montagnanam.

Acedia grece ακηδια latine pigritia: triſtitia tędiū: anxietas Inde acedio as qd̄ ſignificat anxium eſſe: vn̄ locus ille. ꝑs Et anxiatus ē ſuper me ſpiritus meus. ὅτι κηδῶ τοαλγεω καὶ ἀσκεῶχα λεπαίνω καὶ ωδλιβω λυπῶ καὶ τάλοι πασθενεμικηδιον λέγεται καὶ ἀκηδεια αμελεια καὶ τορημα ακηδεω καὶ ακηδης et ꝓpterea eſt ſyllaba longa: qm̄ eſt η greco.

Acephalus. pe. cor. latīe ſine capite dicit̄. Nā α ſine κεφαλη caput: vnde acephali verſus ſine capite dicunt̄: quoniam a breui ſyllaba incipiant. Acephali hęretici quidaʒ dicti ſunt: quoniaʒ nullus inuenitur auctor a quo exorti ſint. Hi duarum in chriſto ſubſtantiarum proprietatem negant: ⁊ vnā in eius perſonā predicant naturam.

Aceſinus pe. pro. fluuius Perſię q̄ in induʒ fluuium cadit magnus ⁊ nauigabilis circa quē ferunt harūdines tātę magnitudinis naſci: vt ſingula īternodia īcolis p̄ſtēt vicē nauigij.

Acer ris ⁊ aceris is fę. generis cuius prima ſyllaba corripit̄ nomen eſt arboris: a quo ſit acernus. a. um. qd̄ eſt materiatum ex ea arbore. Uirg. Precipue cum iā trabibus conſtaret acernis: gręce dr̄ ὀξυμ dicta acer ꝙ acria in ea artificiū ingenia exerceant̄. Eſt enim ampliſſima arbor ⁊ operū elegantia ac ſubtilitate primū poſt citrum locū obtinet.

Acer. a. um. vel hic acer hęc acris hoc acre prima prod. a quo acrior: ⁊ acerrimus proprie ad vinum acetū ⁊ hmōi ꝑtinet: nā ſaporis acetoſitatē ſigt̄. Col. li. iij. Radicetenus vitē precidito: plagā acri aceto pariter ac lotio veteri ꝑmixta terra linito codēq; radices irrigato. Transfert̄ ad alia ⁊ mō ꝓ forti ponitur. Uirg. li. ix. Haud acrem dubites in ꝓlia poſcere turnū. Mō pro veloci. Idē li. iiij. At puer aſcanius medijs in vallibus acri gaudet equo. Idē Calidūq; aīs ⁊ curſibus acrem. Mō pro acuto. Ci. Acri hō ingenio. Mō pro vehementi. Idem in hor. Aut philippo breuius: aut theopompo acrius. Mō pro diligēte. Uirg. Iā tū acer curas venienteʒ extēdit in annū. Mō ꝓ ſeuero. Ci. li. j. offi. Sic nos ſi acres ac diligētes eſſe volumus aīaduerſores vitiorū magna ſępe ex paruis ītelligemus. Mō ꝓ aſpero. Idē in Lęl. Nūc idē acerrimus inimicus. Ab acer ſit cōpoſitū peracer. Deriuatiua ſunt. Acredo acritudo acritas ⁊ acriter aduerbium.

Aceo es acui: acidus ſum aceo eſt ſapio. Cato de re ruſ. vini quadragenę vrnę dabuntur: quod neq; aceat: neq; muceat hinc componitur coaceo.

Aceſco. is. acidus ſio. Hier. ad furiā. Egeſſiſti aceſentes ⁊ morbidos cibos releuaſti ęſtuantem ſtomachum. Hinc coaceſco quod eſt totus acidus ſio.

Acredo inis amaritudo illa ſeu aſperitas quę eſt in fructibus non maturis.

Acerbus. a. um. qd̄ nō eſt coctū: ſed īmaturū. Col. vua primo eſt peracerba guſtatu: deinde maturata dulceſcit. Sic acerbum vulnus hoc eſt īmaturū: vn̄ ⁊ robuſtorū iuuenuʒ acerbam mortem dicimus qui difficulter moriuntur. Uirgil. libro. xj. Pallas quem non virtutis egentem abſtulit atra dies ⁊ funere merſat acerbo. Tractum a pomis quę immatura non niſi difficulter ab arboribus diuelluntur. Cicero in Cato. Quaſi poma ex arboribus cruda ſi ſūt: vi auelluntur ſi matura ⁊ cocta decidunt: ſic vitam adoleſcētibus vis aufert ſenſibus maturitas. Per tranſlationem acerbus dicitur aſper infectus. Cicero. Lentulo. Eo die acerbum habuimus curionem.

Acerbitas ſaporis amaritudo cruditas: aſperitas: infeſtatio

ſeuitia. Cic. Q. Ualerio ſyllani tēporis acerbitatem deoꝝ immortaliū benignitate ſubterfugere.

Acerbo.as. aſpero abominabile fatio. Claud. li.ii. Nec patruo cedūt ſtimulat cōis in arma: virginitas crimenq̄ȝ feri raptoris acerbat. Huius cōpoſitum eſt. Exacerbo quod eſt valde acerbo: vel aſpere turbo.

Acetū acre vinū: vel qꝛ acutū ſit: vel quaſi aquatū. Uinum enīȝ aqua mixtū cito in hunc ſaporem vertit̄. Uel dicitur ab Aceo es. Col. li.iii. Infructuoſas vites fecundas facito que exiguū dāt fructū. Acetū agrico cinere irrigato: ipſūq̄ȝ codicē linito cinere. Hinc acetoſus a um acetoſitas ⁊ acor.

Acetaria a quibuſdam dr̄ herbe ſeu cibaria: que ex aceto ſumunt̄ ad excitādū appetitū q̄les ſūt herbe virētes quas aceto oleoq̄ȝ guttatiȝ inſtillato cōcinamus. Alij ab accipiē do hoc nomē deriuāt: vt acetaria ſint horti: hoc ē hortēſia. quoniā expedita res ⁊ parata ſemper ſit etiaȝ ſi greci oxybaphon appellant quaſi ab aceto tinctum ελλήνήςι γαρ ὀξός ὀξω Δήςοινος και βαπτω το λευω:

Acetare veteres pro cōmouere ⁊ agitare poſuerunt.

Acor vini: aut mali punici ⁊ ſimiliū odoris: ſiue in guſtu ſaporis: vt ita dicaȝ acuitas ſiue aſperitas. Col. lib. iiii. Nos exiguū admodū cirenaicū vino diluimus: ⁊ ita cacumina oblinimus ea res ſeminio lauit acorē malorū.

Acidus.a.um.pe.cor. qđ acetū factū eſt. quāuis ⁊ aſperum dicatur. Col. li.vi. Malū punicū ſi acidū: aut minus dulcem fructū feret h̄ mō emēdabit̄. Hiero. ī Eccleſia. Nō acide feras ideſt amare ſeu aſpere. Huius diminutiuū eſt Acidulus. Cōpoſitū: Subacidus: aliquantulū acidus. Cato de re ruſti. Uinū ponito ſub dio poſtridie mane guſtato: ſi id ſapiet qđ in dolio eſt: ſcito duraturū ſubacidū non durabit.

Acetabulū vaſis genus quā heminā etiam dicimus. Hiero. in lib. exo. Parabis acetabula ⁊ phialas.

Acere pe.p. vrbs cāpanie nō longe a neapoli quā Clanius amnis īterfluit Uñ apđ Uirg. legit̄ vacuis clani⁹ nō equ⁹ aceris. Hinc aceran⁹ q̄ ē ex aceris: ſicut cuman⁹ a cumis.

Aceris.pe.cor. palea miliacea: a quo aceroſus.a.um. vt frumētum aceroſum qđ eſt immundū ⁊ nō ſine paleis a quo et panis qui ex eo fit aceroſus dicitur.

Acero.as.pen.cor. ab acus pro palea ſignificat paleis inficio vnde aceratū lutū qđ paleis īmixtū eſt ad tuguria faciēda cuius cōpoſitū. Obacero qđ eſt loquendo alterius ſermonem moleſto impedio ori obijcio.

Acerra arcula turaria in qua tus reponi ſolet quo dijs ſacrificat̄ turibulū vulgo dicit̄ greci θυμιατήριον thymaterion dicūt. Alij putant eſſe arā que ante mortuū poni ſolebat in qua odores incendebāt. Cornutus ſcribit eſſe pateram ī qua libatur. Uirgi. Et plena ſupplex venerat̄ acerra

Acerſecomes pe.cor. latīe dr̄ ītōſus comā ⁊ capillat⁹. Iuue. nemo vēdit acerſecomes: ab a priuatiua particula: ⁊ κερω καὶ κόμη tondeo. Hoc nomine dictus ē apollo. q̄ nunq̄ȝ radij poſſint a fronte lucis auelli.

Aceru⁹: mollis aggregatio ⁊ cumulus ⁊ proprie minutarū rerum cōgeries: vt frumēti leguminis. Plau. in pſeu. Quib⁹ cūctis mōtes maximi acerui frumēti ſūt domi ⁊ aliquāto maiorū: vt aceru⁹ ſcutoꝝ ⁊ fere ad oīa gn̄ale ē. Strues p̄ci pue lignoꝝ Strages cadaueꝝ īterfectoꝝ vno ī loco iacentium: ſine humanorū ſine mutorum ſarcina vtenſilium.

Aceruatim per aceruos. Col. cuȝ eiuſmodi peſtis inceſſit ſub fauis aceruatim enecte reperiuntur.

Aceruo.as. accumulo. Uirg. ad crimē retulit pro amplifico Uel cū ſe pauidū cōtra mea iurgia fingit artificis ſcelum. ⁊ formidine crimen aceruat. Hinc cōponit̄ coaceruo qđ ē ī totū vel ſimul aceruo cōiūgo. Lac. li.v. Errores ſuos inſuper crudelibus factis coaceruauit.

Aceſtes is nomē viri Siculoꝝ regis cui⁹ Uirg. ſepe meminit

Aceſtis is fluuius indie nauigabilis.

Achemenes cū diph. pe.cor. nomē primi Perſarum regis: vt ſcribit Hero. a quo reges oēs vſq̄ȝ ad Dariū deſcenderūt et achemonioꝝ familia reges a pſis electos ſcribit Herodo. Fuit alius xerſis frater hoc nomine.

Achaia regio grecie vndiq̄ȝ circūſepta mari p̄terq̄ȝ a ſeptētrione: cui⁹ caput ē corīthus. Dicta achaia ab acheo xuthi filio. Que prīo danaa: vt Hero. placet dicta fuit: vnde greci achei atq̄ȝ achiui: ⁊ danai dicti ſūt. Nā achiui dr̄. e. diphthongō in i p̄ductā conuerſa ⁊ u digama eolica interpoſita. Deinde Aegialea ⁊ rege Aegialio dr̄ Ply. Achaie nomen prouincie ab Iſthmo incipit ante egialos vocabat̄ p̄p vrbes in littore diſpoſitas greci enī αἰγιάλον egialon vocāt littus. Eſt ēt alia achaia in peloponeſſo. Habet ab ortu ſolis p̄tē egei maris. Ab occaſu Epirum. A ſeptētriōe macedoniā. A meridie Creticū pelagus: ī ea ſunt thebe boetie ⁊ megara q̄ megaridi regi oui nomē dedit. Declinatur q̄ȝ Achaia. e. dictio tetraſyllaba. Achais idis ⁊ achaida e ſic perſis ⁊ per q̄dā thebais thebaida. Ptolomais ptolomaida. Ouid. Ab quotiens dices q̄ȝ pauper achaia noſtra eſt. Hinc greci dicti ſunt achei e diphthō. in i productam conuerſa: ⁊ u digamma eolica interpoſita

Acharis penul.cor. latine dici pōt ſine gratia. Ingrat⁹. χάρις charis ⁊ gratia dicit̄ ⁊ achariſtia ingratitudo.

Achates.pe.p. ἀπὸ τοῦ ἄχεος. i. a cura q̄ regū ſemp̄ comes ē. Quo noīe dict⁹ ē enee comes: ⁊ lapis q̄dam p̄tioſus ī ſicilia apud achatē fluuiū p̄mū rept⁹: poſtea p̄līmis ī terris. Eſt aūt niger hn̄s ī medio circulos nigros ⁊ albos iūctos ⁊ variatos ſilis hematiti hinc tēpeſtates auertere ⁊ flumīa ſiſtere dr̄. In h̄ lapide hūit Pyrrhus epirotarum rex nouem muſas naturales ⁊ apollinem cum lyra.

Achateon velū maximum in medio naui conſtitutum

Acherontis cū diph. vt q̄dā volunt fe. gn̄is palus infernalis dr̄ a poetis ab ſine χαίρων gaudēs q̄ ſit ſiñ gaudio: ſȝ cōſtat locū eē p̄pe auernū lacū. Stra. li.vi. acherōte fluuium eē tradit brutioꝝ p̄pe pādoſiā vrbē vbi Alexāder epirēſis a lucanis trucidatus ē. Dodoneo deceptus oraculo: qđ iuſſerat: vt caueret acheruſiā aquaȝ pandoſiā q̄ vrbē cū ī epiro eēt pādoſia: ⁊ acherō amnis fugiēs hec loca ī italiā venit cūq̄ȝ vadū acherontis brutiorū egreſſuȝ eminus veruto lucāus miles exultās ꝯfodit. A q̄buſdā tñ ſine diphthō. ſcribit̄. Uirg. flectere ſi nequeo ſuperos acherōta mouebo ab α ⁊ καιρός qđ ē tēpus Nā acherō pro tēporis labilitate ponit̄ eo q̄ tp̄is lapſu oīa pereunt. Iccirco fingit̄ vnuȝ ex fluminib⁹ inferni: ſȝ poti⁹ credo ab eo dici. ſ. ἀπὸ τοῦ ἄχεος τῆς λύπης καὶ ῥέω ποταμος τῶν ἀλγεων: quoniā vbiq̄ȝ ſine dipthōgo ſcribit̄. Ab acherō fiunt adiectiua. Acherōtius ⁊ acherontinus. Unde acherontini populi oppidani q̄ iuxta acherontem habitant.

Acherontia ciuitas apulie parua in monte ſita.

Achelous etolie rex a quo fluuius eiuſdē noīs a pindo mōte oriens ⁊ etoliā a carnania diuidens in maliacū ſinū defluit Thoas antea apellabatur. Hinc fit Achelous.a.um qđ modo poſſeſſiuuȝ eſt: modo p̄ aqueus ponit̄. Uir. li.i. Ge. Poculaq̄ȝ inuentis acheloia miſcuit vuis. Ueteres eniȝ aquā omnem acheloū nūcupauere q̄ primus poſt diluuium erupiſſe terram fertur ſiue q̄ Achelous in grecia vbi tot ingenia floruerunt omnium fluuioꝝ celeberrimus fuit. Hinc acheloides nymphe dicte ſunt.

Acheruſia paius inter Capuā ⁊ Aduerſam per aperta plana vſq̄ȝ p̄pe. cumas diffuſa. Dio. ſic in. ij. bibliothece hiſtorie de ſepulchris egyptioꝝ q̄ heliopolim accolū hec tradit. Paludē eē acheruſiā in quā īmittantur cadauera in vlteriorē ripā deferēda nauim vō ipſaȝ qua traijcitur barī hoc ē onerariā appellari: inde natā de charone qui aīas trāſuehat ſtygem fabellā. Itē Acheruſia ſpecus eſt iuxta euxinum.

Achilus pen.pro. qui ſine labris eſt ab ά ſine χεῖλος chilos labrū etiā margo: ſed achelus potius dici dȝ qꝛ ει ī e lōgū vertitur: vt κυδλερεια

Achilles qđ ⁊ achileus dr̄ nā grece ἀχιλλεύς nomē viri apud Home. cātatiſſimi: cuius gtūs tam in i q̄ȝ in is finit. Nomina eniȝ in eus diph. finita apud antiquos terminabantur in es: vt Theſeus theſes. Tydeus tydes: gtūs erat

in is:theſis tydis:vbi in fine carminis abijcit̃.ſ.vt theſi tydi. Remanſit conſuetudo in Achilleus ⁊ Ulyſſeus Achilles Ulyſſes:quoꝝ gtũs eſt Achilli Ulyſſi in carmine. Uirgil, Troias reliquias danauȝ atqȝ ĩmitis achilli. Diſſoluto gtõ viſus eſt. Hor. vlyſſei a ntõ vlyſſeus:nã ⁊ greci ο Δυδλέυς Nec curſus duplices per mare vlyſſei.

Acieris:ſecuris ęrea q̃ ĩ ſacrificijs veteres ſacerdotes vtebãt̃

Aciale:vel aciare ferrum durum:eius materię apud Brixianos maxima vis fit.

Acidalus.pe.cor.fons in orchomeno oppido Boętię veneri ſacer vnde venus acidalia dicta.

Acies tria ſigt.ſ.acuitatẽ falcis cultri ⁊ ſimiliũ quę ſecat. Col. lib.v.Obtuſa enim hebeſqȝ ⁊ mollis falx putatorẽ moratur eoqȝ min⁹ laboris efficit ⁊ plus laboris affert vinitori. Nã ſiue curuat̃ acies qḋ accidit molli:ſiue tardius penetrat qḋ euenit in retuſo ⁊ craſſo ferramento maiore niſu eſt opus: ⁊ ἀπὸ τοῦ ἀκαμει μ.i.ab acuendo ducitur:ſicut acumen ⁊ acuo ſignificat ⁊ exercitus inſtructionẽ cũ ad dimicanduȝ paratus eſt:eo ꝙ acuto ferro armatus ſit. Uirg.lib.ij.Geor. Et campo ſtetit agmẽ aperto. Directeqȝ acies. Et acies quideȝ ĩſtructa his vocabulis vocari ſolet. Frons ſubſidia.cuneus orbis:globus forfices. Serra alę turres cornu:⁊ quędã alia Tertio oculi lumen. Lactã.lib.de opi. Acies eni.i.mẽbrana illa perlucens quã ſiccari ⁊ obareſcere non opȝ niſi humore terſa pure niteat obſoleſcit. Per trãſlationẽ acies ſumit̃ ꝓ igenij pſpicacitate. Cice.in Cato. Nõne vobis videt̃ his aĩus qui plus cernit ⁊ longius videt ſe ad meliora ꝓficiſci. Ille aũt cuius obtuſior ſit acies nõ videt̃. Dicimus aũt tam acie q̃ȝ aciei in gtõ. Sal.lib.j.hiſto. Dubitauit acie pars pro aciei:cuius rei cauſam vide apud Gellium.

Aciem trahere dñr aquę:pro eo ꝙ eſt acuere. Similiter aciẽ ferri exterimus: vt acuta ſit.

Acinacis.pe.cor.gladius perſicus. Hor.lib.j.car.vino ⁊ rixis medus acinacis. Hiero.contra Joui.extorſit acinacem de manu ⁊ latus eius tranſuerberauit.

Acini.pe.cor.inter fructus minutiores arborꝝ fructicũue denſius naſcunt̃:vt vuę grana:hedere grana:ſambuci:tribuli: mali punici grana. Hiero. Nũc de acino vinacij diſſeramus granũ paruum eſt ita vt vix duobus digitulis teneri poſſit. Bacce vͦo diffuſius ⁊ rarius:vt fructus lauri oliuę corni lotimyrti lentiſci. Nõnunq̃ȝ acini ⁊ baccę indifferẽter poſũt. Uirg. Sanguineis ebuli baccis minioqȝ rubẽtẽ. Ab acinis vuę. Acinaticus.a.um.fit:vt vinũ acinaticũ. Ulp.digeſtis de vino legato. Acinaticũ plane vinũ continebitur.

Acis fluuius Sicilię ex ętbna procedẽs:ex cuius ripis fertur polyphemum ſaxum in vlyſſem egiſſe.

Aclydes.pe.cor.putatur eſſe genus teli per quod flagellum ĩmenſuȝ iaci poteſt. Uirg.lib.vij. Teretes ſunt aclydes illis tela:ſed hęc lento mos eſt aptare flagello.

Acolutus.penul.pro. latine conſequens dicitur. ἀπὸ τοῦ ἀκολὑθεειμ ideſt aſſequendo.

Acone latine cos:grece ἀκονη

Acone:portus Bithynię eſſe fert̃ q̃ prouentu malorum graminũ vſqȝ adeo celebris eſt: vt noxias herbas aconita nominemus:ſed vide in dictione aconitum.

Acus:quartę decli.generis fę. inſtrumentũ eſt quo ſarcinatrix ⁊ ornatrix vtit̃ ad diſcernẽdos capillos ab acuta cuſpide Iuue. Ille ſupciliũ madida fuligine tinctũ obliqua ꝑducit acu. Mar. Figit acus tortas ſuſtineatqȝ comas. Palee ẽt frumẽti ac⁹ dñr a ſili̇tudine acus q̃ ſumus. Col.li.ij. Nã ſemina excuſſa ĩ area iacebũt: ſuperqȝ ea eodẽ modo reliq̃ faſciculi excutiẽt̃:ac duriſſime acus eiectę ſeparatęqȝ erũt a cudẽtib⁹ ſilr. Exercit⁹ inſtructio acus dr̃:ꝙ ea militũ pars vehemẽtiſſima ſit ad hoſtẽ vulnerãdũ acumine teloꝝ

Acuncula dimi. ab acu q̃ vtũt̃ mulieres ad ornãdũ q̃le ẽ diſcerniculũ quod capillis diſcriminãdis eſt accommodatuȝ.

Acicula formatione nõ ſignificatiõe dimi. eſt ab acu vt inq̃t Priſ.qua vtunt̃ mulieres ad ornatũ capitis. Eſt ⁊ acicula piſcis tenuis ac lõgus qui ⁊ acus dicitur.

Acupictores q̃ acu pingũt alio nomine phrygiões appellãtur ab Phrygia regione Troię vbi pmũ inuẽta hęc ars dr̃:nõ auteȝ compoſita vt Phocylides μήτε γαμὸκλόπεει μ

Acus aci.generis maſ.qui ⁊ acicula dr̃ vt paulo ſupra. Piſ. genus de quo Mar. Et ſatius tenues ducere credis acos Hic etiam belona dicitur. Ply. Acus ſiue belone vnus piſcius dehiſcẽtes ꝑꝑ multitudinem vtõ pit.

Acus aceris.generis neu.purgamẽtũ frumẽti. Col.lib.viij. ſuburbanis lactens porcus acere nutricandus eſt.

Aculeius.ſpiculũ:vel res ſeu oratio. Col.li.j. Nec paludẽ quideȝ vicinã eſſe opȝ ędificijs nec iũctam militarẽ viã ꝙ illa caloribus noxium virus eructat:⁊ in feſtis aculeis armata culices muſcas tabanos quę in nos dẽſiſſimis agminib⁹ inuolãt. Uñ ⁊ ꝓ quodã tormenti genere ponit̃ quo forte velut acu ſancti martyres pũgebãt̃. Per trãſlationẽ vͦo canimus. Tu deuicto mortis aculeo aperuiſti credentibus regna celoꝝ. Ci. de optimo dicẽdi genere trãſtulit ad orationes. Hoꝝ oratio inq̃t neqȝ neruos neqȝ aculeos oratorios ac forẽſes hȝ. Hinc fit aculeatus.ta.tũ.qḋ aculeũ hoc ẽ acutum aculei inſtar hȝ. Ply.li.xj. Sine ore ẽ pro eo quidã aculeatũ linguis ſimile:⁊ hoc in pectore quoqȝ rorẽ lãbũt: reliquoꝝ q̃buſdã acule⁹ in ore vt aſilo ſiue tabanũ dici placet.

Acumen.pe.ꝓ.ſubtilitas alicuius rei. Per trãſlationẽ ponit̃ pro ingenij perſpicacitate. Colu.in pͣfa. Facillimã eſſe nec vllius acuminis ruſticationẽ quod quę in acumen terminent interius magis penetrent quomodo ſolent perſpicacia ingenia penetrare.

Acumino.as.pe.cor.acutũ facio. Lact.de opifi. In q̃drupedibus aũt cõtextũ ſpinę a ſũmo capite deductũ lõgius extra corpus eduxit ⁊ acuminauit in caudã.vt obſcenę corporis ptes.vel ꝑꝑ fęditatẽ tegerẽtur.vel ꝑꝑ teneritudinẽ munirentur vt animalia quędam minuta ⁊ nocentia motu eius arcerentur a corpore.

Acuo.is.acui.acutum proprie accommodatur falci cultro ⁊ huiuſmodi quę acui poſſunt. Col.li.iij. Quotiẽs falcẽ acueris ea pelle aciem detergito: atqȝ ita putare incipito. Per tranſlationem Hiero.ad Ctheſi ſtilo accõmodauit. Forſitan inquit veſtra dicemus ⁊ fruſtra ingenij acuetis ſtiluȝ. i.exercebitis. Ter.in adel.opibus adhibuit cum ait. Attentiores ſumus ad rẽ omnes q̃ȝ ſat eſt.ꝙ illos ſat ętas acuet. i.docebit. Uirg.lib.primo Geor.in ſimili ſignificatione cordibus tribuit. Curis acuens mortalia corda. Ci. Trebonio viris appoſuit in excitando aũt ⁊ in acuendo plurimũ valet ſi laudes illũ quẽ cohorteris. Et li.iij.offi. Duę res quę lãgorẽ afferũt ceteris illũ acuebãt ociũ ſolitudo. i. incendebãt. Idẽ in Lel.dictis attribuit. Multa ei⁹ ⁊ in ſenatu ⁊ in foro vel ꝓuiſa prudẽt̃:vl' acuta ↄſtãt̃ vl' rñſa acute ferebãt̃ Augu.li.de vera religiõe.prudẽtię applicauit. Acuit in tẽtatiõibus prudentiã vt nõ ſolũ in eas nõ inducat̃. Sed fiat ẽt vigilantior. Huius verbi cõpoſita ſunt exacuo:qḋ eſt valde ſeu pfecte acuo. Uir.li.j.Ge.exacuũt alij vallos.furcaſqȝ bicornes: Per ſili̇tudinẽ ẽt ad dẽtes ⁊ linguã trãſfert̃. Idẽ lib.iij.Ge. Denteſqȝ ſabellicus exacuit ſus. Et in pͤs. Quia exacuerunt vt gladium linguas ſuas. Pręacuo:prius acuo. Cato. Uitem tenerã pręacuito.

Acutus.a.um.pen.ꝓ.qḋ acumẽ hȝ. Uñ gladiũ acutũ dicim⁹ ⁊ palũ acutũ. Transfert̃:⁊ ad incorporea:vt acutũ ingeniuȝ acutus viſus. Interdũ ponit̃ ꝓ aſpero. Uirg. Et acuto murice.acutã aũt vocẽ tenuem ⁊ altã vocamus.

Acupedius ille dr̃.cui pͤcipuũ eſt in currẽdo pedũ acumen.

Aconitum.pe.pro.herba quę ex cerberi ſpuma conſperſa venenum efficaciſſimuȝ contraxit quo tempore eum hercules ab inferis traxit. Dictum aconitum ἀπὸ τῆς ἀκονῆς hoc eſt a cote. Iuxta Ouid.dicentem. Quę quia naſcuntur dura viuacia caute:mortales aconita vocãt. Sunt qui ab acone portu deriuant heraclęę lyco flumini oppoſito.q̃ ꝓuẽtu malorum graminum vſqȝ eo celebris fuit:vt noxię herbę illic aconita noĩata ſint. Alij ꝙ iuxta nullus puluis interueniat. Nam κονης ideſt puluis. ἀκόνητι ſine puluere

dicit᷑. Nõnulli huius rõnem attulere: qm̃ eadem vix imote eſſet huic quę cotibus ad ferri aciem deterendam ſtatim qꝫ ad mota velocitas ſentitur. Ply. li. xxvij. Scribit aconitũ dictũ ꝙ in nudis cautibus quas aconas vocant naſcat᷑. vel qm̃ ἀκο vĩ ζομαι ẽ accelero. qm̃ mortẽ accelerat. Sũt q̃ putãt eã herbã eẽ. quam napellũ vocant vulgo: ſed nõ ẽ.

A cqeſco. is. ꝓprie ſigt accũbere. Seneca. Nihilo miſeriꝰ ero ſi laſſa ceruis mea in manipulo ferri acquieſcat. Et acquieſcere eſt aſſentiri alioꝝ dictis: vt eſt illud. Si te lactauerint peccatores. ne acquieſcas eis.

A credula pen. cor. putat᷑ luſcinia auis: ſiue quẽ vulgo rauarinũ dicimꝰ. Ci. ĩ ꝓgne. Et matutinos exercet a credula cãtꝰ

A crimonia: aſperitas ⁊ ad varias refert᷑ res Cato de re ruſ. Et ſi vlcus acrimoniã eius ferre nõ poterit. farinaꝫ hordeaceã miſceto. Col. li. x. Abſtineat oĩbus redolentibus eſculẽtis: vt ſũt ſalſamẽta: ⁊ eoꝝ omnia eliquamina. Itẽqꝫ fętentibꝰ acrimonijs alij vel cępaꝝ. Amb. ⁊ ille quidẽ ſi adeo infectę res cellulę fuerint: qꝺ maculas ſola aqua nõ purget. addũt mollicięẽ olei: ſaponis etiã acrimoniã. Per trãſlationem ponit᷑ ꝓ vehementia. Ci. lib. iiij. ad herẽ. Hęc exornatio tũ multũ venuſtatis hꝫ tũ grauitatis ⁊ acrimonie plurimum. Item ponitur pro animi viuacitate pro acumine ingenijs: ⁊ mentis ſeueritate.

A cris italię fluuius eſt.

A criſius abantis argiuorũ regis filiꝰ. ⁊ pater danaes. A quo fit acriſioneus. a. um. Uir. Quã dicit᷑ vrbeꝫ acriſionęis danae fundaſſe colonis. ⁊ Patronymicum fęmininum acriſione: pro danae.

A cros latine ſummitas ⁊ cacumen dicitur.

A croceraunı: montes excelſi inter armeniã ⁊ hiberniã ſic dicti ꝙ fulminibus ſępe infeſtentur. Nã. κεραυνὸς fulmen: ἀκρὸς altꝰ: q̃ſi mõtes ignitas hñtes a fulminibꝰ ſũmitates

A crocorinthus: mons peloponeſſi excelſus ĩter duo maria egęum. ſ. ⁊ Ionium ſtadioꝝ triũ ⁊ dimidiati: ſub cuius radice in plano inſtar mẽſę loco iacet oppidum Corinthus. Uertex ipſe acrocorinthi. veneris ſacraꝫ hꝫ ędiculam. Infra verticem pirenẽ fontem haud affluẽtes ſed perſpicuas aquas habentem.

A crocomus. pe. cor. latine longas comas habens.

A crochordones: verrucę ſũt noſtratis fabę amplitudine que pueros maxime infeſtãt. dictę: quoniã in imo anguſtę ita ſunt vt pendere videantur.

A craton mel purũ atqꝫ integrum qꝺ nullũ contraxit vitium

A cratiſmon. ſeu acratiſma. latine lentaculũ dicit᷑. ἀπὸ τοῦ ἀκράτου. ὅτι ἀσερητικὴ ἐστὶ καὶ κρατέω hꝰ eſt a vino ⁊ non lymphato. Nam in aurora meracius bibere ⁊ ſalubre putatur ⁊ vſu receptum eſt.

A croma ſnĩa ſubtilis inquiſitione ⁊ indagatione exquiſita ab ἀκρος ſũmus μηδομαι τὸ ζητέω inquiro.

A cromata. gręci voces ⁊ auſcultationes vocant. Ariſt. acromata noĩauit cõmentationes ſuas q̃s diſcipulis tradebat ĩ q̃bus phia remotior ſubtilioꝛqꝫ agitabat᷑. huic diſciplinę q̃ acromatice dicitur tp̃s dabat ĩ lycio gymnaſio matutinõ Lãp. accipe videt᷑ ꝓ ipſis hoĩbꝰ acromaton recitãtibꝰ. cuꝫ ait ĩ Alex. Alexãdrum nanos ⁊ nanas ⁊ moriões ⁊ vocales exoletos ⁊ oĩa acromata ⁊ pãtominos pplꝰo donaſſe. Silr̃ Ply. in eplĩs. Interdum inquit audiebamꝰ acromata. interdũ iucũdiſſimis ſmonibꝰ nox ducebatur. Alij appellãt acromata feſtiuas recitationes: ludicraſqꝫ narratiões. qꝺ ſigt Ci. ꝓ ſignis. hic qꝛ feſtiuũ acromane ſine corolario de cõuiuio diſcederet ibidẽ ↄuiuis inſpectãtibus emplemata euellenda curauit: Et Suetoni. de Augu. ſcribit. Acromata hoc eſt narrationes recitationeſqꝫ ludicras. Et mimicas ab Auguſto interponi ſolere cõuiuijs. Ad cõuictores oblectãdos. Sic ⁊ Amb. li. hexa. ĩtellexit cũ ĩquit. Oẽs ſe inuicẽ diligãt. oẽs ſe ĩuicẽ foueãt ⁊ q̃ſi vnũ corpꝰ diuerſa mẽbra ſuſtentẽt. quos nõ mortiferi cantꝰ acromaton ſcenicorum q̃ mentẽ emolliãt ad amores: ſed cõcentus eccleſię.

A cta ſubin̄ nomẽ ⁊ gręcũ vltima depſſo accẽtu ſigt littꝰ Nã ἀκτὴ littus dꝛ ἀκταῖος littoralis. Uirg. li. v. At ꝓcul ĩ ſola ſecretę troadis acta. Amb. li. hexa. de ceteris loquẽs quę nõ inacta inquit nec in littoribus: ſed ĩ atlãtici maris profundo feruntur videri.

A cta ab ago agis: dñr de rebus priuatis minoribus familiaribuſqꝫ quę in vrbe fiunt: ⁊ in ſcripta redigũtur. Iuue. Fient iſta palam cupient ⁊ in acta referri in quo ſenſu etiam actus dicimus Cic. Quod ſi de mea vita atqꝫ actibus huic conuiciatori rñdeo. Geſta vͦo quę fiunt in adminiſtratione magiſtratus in bello ⁊ in rebus maioribus ⁊ ad remp. pertinentibus: vt geſta cęſaris: geſta põpeij. Acta diurna quę per ſingulos dies fiunt ⁊ ſcribuntur. Ea gręco vocabulo Ephemeris latino diarium dicebant᷑. Sue. de Cęſa. Inito honore primus omniũ inſtituit: vt tã ſenatus q̃ꝫ populi diurna acta conficerentur. Acta vͦo eius qui togatus in rep. verſatus ſit cũ imperio ac poteſtate ſunt proprie leges. Ci. Quęre acta Gracchi. leges ſempronię proferentur.

A ctus. a. um. ponit᷑ pro cõpleto. Uirg. li. vj. His actis properere exequit᷑ p̃cepta ſybillę. Pro appulſo. Idẽ li. ij. Siue errore vię. ſeu tẽpeſtatibus acti. Pro infixo. Idẽ lib. ix. Si viribus enſis adactus trãſadigit coſtas. Pro admoto. Idẽ li. xj. Accelerant acta pariter teſtudine volſci. Pro coacto territo vt prodigijs acti cęleſtibus oſſa piabunt. alia ſignificata quęre in ago.

A ctus. us. generali vocabulo dꝛ oẽ qꝺ agit᷑ aut dicitur. Sal. Cõſtituerat vti cũ catilina ĩ agrũ feſſulanũ cũ exercitu veniſſet. L. Beſtia triple. concione habita de actibꝰ Ciceronis quęreret᷑. i. de his que Cicero dixerat aut fecerat vt in plebis odiũ adduceret᷑. Interdũ actus dꝛ hiſtoria. Hiero. lib. de viris illu. Euangeliũ ſicut audierat ſcripſit. actus vͦo apoſtoloꝝ ſicut viderat ip̃e cõpoſuit. In eo enĩ opere actus ipſorum virtutibus inſignes explicant᷑ q̃ magis geſtu corporis perficiunt᷑. Et partes comędię ac tragędię dñr actus a geſtibus hiſtrionum. qui ex hoc ipſo actuoſi dñr. Et actꝰ dicit᷑ ſpaciũ in agro cẽtũ viginti pedũ. ꝙ ĩ eo boues agerẽt᷑ cũ araret᷑ vno ĩpetu iuſto. tres ãt reperiunt᷑ actus minimus q̃dratus ⁊ q̃dratus duplicatus. Minimus. iiij. pedes habet latitudinis. longitudinis pedes. cxx. qꝺ ſpatium in agris erat inter vicinos. q̃dratus vndiqꝫ centum viginti pedibus pręfinit᷑. q̃dratus duplicatus iugerũ p̃ſtat. rurſus actus vt mõdes de ſerui ruſticoꝝ ſcribit: ẽ vbi armẽta trahẽ ⁊ vehiculũ ducẽ licet. Iter quo q̃s pedes vel eques cõmeare põt.

A ctũ eſt: ſemper in malam partẽ accipit᷑: vt actum eſt de rep. i. reſp. extincta deſperata perdita eſt.

A ctio cũ ab ago nomẽ verbale fit. multa ſigt. nã qñqꝫ ꝓnunciationẽ. Cic. de opti. Eſt enĩ actio q̃ſi corporis q̃dã eloquẽtia cũ ↄſtet e voce atqꝫ motu. q̃d aũt ſit ꝓnunciatio. idẽ lib. j. ad herẽ. explicat. Pronũciatio ẽ vocis vultus geſtus moderatio cũ venuſtate qñqꝫ actio ponit᷑ ꝓ oratiõe ſcripta. qñqꝫ pro hiſtoria. vñ Hiero. Aliud quoqꝫ volumen ↄdidit egregiũ qꝺ titulo aplĩcaꝝ actionũ p̃notat᷑. qñqꝫ dicit᷑ defenſio. ſiue oratio pro cauſę defenſione: aut alicuius rei de qua agit᷑. Cice. q. Ualerio. Actionẽ meã. C. Cęſar primo ſuo ↄſulatu lõge in agraria cõprobauit. Et actio ius qꝺ ſibi debebat᷑ in iudicio perſequẽdi: vt lib. j. ad herẽ. Et a cã cadit is qui agit niſi habeat actionẽ. Actionũ vͦo ſicuti docet. Ulp. ſũt duo genera. In rẽ quę dꝛ vindicatio ⁊ in pſonã. quę cõditio appellat᷑. In rem actio eſt. per quã rẽ noſtrã quę ab alio poſſidetur petimus. Et ſemp aduerſus eſt qui poſſidet. In perſonã actio eſt qua cũ eo agimus qui obligatus eſt nobis ad faciẽdũ aliq̃d vel dandũ. Et ſemp aduerſus eundẽ locuꝫ hꝫ. Sumitur interdũ actio pro bñficij accepti verboꝝ grata redditione. Ci. Plãco. Quãquã gratiarũ actionẽ a te nõ deſiderabam. Interdũ pro adminiſtratione. Lac. lib. de ira dei. Dei vͦo actio quę põt eſſe niſi mundi adminiſtratio. Et generalr̃ capitur pro omni operatione atqꝫ actu: vt apud Ci. li. j. off. Uirtutis enim laus omnis in actione conſiſtit.

A ctor qui aliquid agit. Qui cãm agit. Ut orator. Qui geſtum vultus ⁊ corporis agit: vt mimus ⁊ hiſtrio: ⁊ qui comędias

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

⁊ tragędias agit: vt Comędus ⁊ Tragędus. Pꝛęterea actoꝛ dicitur. Uillicus qui res noſtras curat: quem factoꝛem ſolemus appellare. de quo Col.

Actoꝛ oꝛis. pe. coꝛ. nomen viri pꝛopꝛium. Uirg. lib. xij. Actoꝛis arunci ſpolium quaſſatqꝫ trementem.

Actuarius ab actibus actoꝛis. i. hiſtrionis dꝛ ⁊ is ſignificatur qui acta actioneſqꝫ deſcribit veloci ſtilo. eaqꝫ deſcripta deinde recitat: qꝺ ſignificare videt̃. Seneca his v̄bis. Multum viua vox facit nō quidē hęc quę alienis verbis cōmodatur: ⁊ actuarij vice fungit̃. Actuarius igit̃ tanqꝫ notarius ē. Sue. in Cęſa. Quā nō īmerito Aug. ęſtimabat magis ab actuarijs exceptā male ſubſequētibus verba dicētis q̄ꝫ ab illo editā. Et actuarius eſt qui acta publica ſcribit. Itē qui aptus eſt ad vehendū. Uñ actuarię naues paruę dictę ſunt celeres ꝙ cito agi poſſint. Sal. His actuarię naues circiter triginta decem onerarię erant. Similiter actuarius dicitur cuius actus eſt: ſicut fructuarius cuius fructus eſt.

Actualia noīa q̄ ab actu deſcēdūt: vt dux rex: curſoꝛ nutrix.

Actualis ſcīa quę ꝓpoſitas res operatiōibus ſuis explicat: cuius partes ſunt. iij. moꝛalis diſpenſatiua ⁊ ciuilis.

Actuoſus. ab actu ēt deſcēdit ⁊ ſig̃t eū qui in actibus p̄ſertim in geſtibus coꝛpoꝛis abūdat ⁊ multū ſe exercet Do. in Ter. Hęc ſcena actuoſa eſt magis in geſtu q̄ꝫ in oꝛatiōe ꝯſtituta. Amb. li. hexa. Nāqꝫ iſtarū artiū alię ſunt actuoſę quę ſunt in coꝛpoꝛis motu: aut ſono vocis. Ponit̃ ⁊ actuoſus ꝓ operoſo qui ſemper aliquid facit. Sene. Iracūdos feruida natura animi facit. Eſt enim actuoſus ⁊ pertinax ignis.

Actioſus: factioſus ꝙ vna quid agat faciatqꝫ.

Actiuus qui agit. Uñ actiuū v̄bū dꝛ ꝙ opponit̃ paſſiuo.

Acto. as. frequentatiuum ab ago. Sed non eſt in vſu pro eo vſurpamus actito. as.

Actito. as. pe. coꝛ. frequentatiuū oꝛiundū non oꝛtū ab ago. Nā ſicut non eſt ſcriptito a ſcribo: nec lectito a lego: nec factito a facio: qꝛ non a ſupino pꝛimitiuoꝛū foꝛmant̃: quę ſi foꝛmarentur acto ſcripto lecto ⁊ facto diceremus. Sed idcirco nō ſic foꝛmāt̃ ꝙ male ſonarēt ⁊ ambigua foꝛēt. Igitur actito ab acto as. frequentatiuo. Scriptito a ſcripto: lectito a lecto: ⁊ factito a facto foꝛmari cenſenda ſunt. Et pꝛopꝛie actitare dicitur in cauſis. Ply. Magis miraberis ſi ſcieris illum aliquādiu cauſas actitaſſe. Sue. in Galba. Modiceqꝫ in dicēdo facultatis cauſas induſtrius actitauit. Aug. lib. ij. ciuita. dei. Ad ludos tranſtulit. Quis igitur in agenda vita non potius ſectanda arbitretur quę actitantur ludis auctoꝛitate diuina inſtitutis q̄ꝫ ea quę ſcriptitantur legibus humano conſilio pꝛomulgatis.

Actutum pe. pꝛo. aduerbium tempoꝛis ab actu. i. celeritate deſtinatum. Significat enī confeſtim ſine dilatione. Teren. in phoꝛ. Aggredere actutum.

Actęon cū diph. Ariſtęi fili⁹ a diana in ceruū ꝯuerſus ⁊ a ſuis canibus dilaceratus. Eius fabula diffuſe ab Ouid. narrat̃.

Actęus. a. um. dꝛ ꝓ Athenienſi. Nā actica regio apud priſcos dicta eſt nō ſolū Atthis idos ab athide Crani Regis filia: vt inquit Euſtachius: ſꝫ ēt acte: vt Ply. lib. iii. ⁊ Sel. teſtātur vel ab Actęone: vel ab actęo rege indigena. Prius enī atticam regionē acten dictaꝫ Lycophꝛon gręcus poeta innuit: apud quē caſtoꝛ ⁊ pollux ακταινος λύκας appellantur: vel quia littoꝛalis fere tota ſit exili ⁊ anguſto quodā velut margine: vt auctoꝛ eſt Stra. Unde Ouid. lib. j. meth. Seperat aonios actęis phocis ab oꝛis. Uult enim parnaſſuꝫ mediū eē īter Boetiā ⁊ Athenas. Attica ēt regio quondā Ionia eſt vocata ab Ionio Apollinis ⁊ Creuſę Erichthei filio vel vt inquit Stra. ab Ione exuti filio.

Actius fuit Tragędiaꝝ ſcriptoꝛ: natus libertinis parētibus. ⁊ īter colonos piſaurū deductus eſt a quo ⁊ fūdus Actianus iuxta piſaurū dictus in ſcribendis tragędijs ſnīarū grauitate: verboꝛū pondere perſonaꝝ auctoꝛitate clariſſimus.

Actium epiri ꝓmontoꝛiū. Ubi Aug. de victis nauali p̄lio Antonio ⁊ cleopatra vꝛbem cōdidit ⁊ nicopolim a victoꝛia nominauit. Hinc Actius. a. um. ⁊ Actiacus. a. um. Uirg. Actiaqꝫ iliacis celebꝛamus littoꝛa ludis. Sapho ad phaoneꝫ. Cur non actiacas miſeram me mittis ad hoꝛas.

Actia oꝛum ludi quinquennales actiaci apollini actio dicati qui prius ⁊ a finitimis agebantur: ſed ab Auguſto honoꝛificentius celebꝛati fuerunt.

Acyrologia latine īpꝛopꝛia locutio. Nam ἄκυρος acyros impꝛopꝛia ⁊ a λεγω logia locutio: vt hunc ego ſi potui tantuꝫ ſperare doloꝛem: qꝛ ſperare pꝛo timere dixit. Nam ſperamus bona: timemus aduerſa. Et acyrologia eſt dictio minus conuenienter elata: vel nō pꝛopꝛijs dictionibus obſcurata ſententia vt accede ad ignem hunc iam caleſces plus ſatis. Ibi enim nullus ſignificatur ignis ſed meretrix.

A ante D

Ad pꝛępoſitio eſt quę tam in compoſitiōe q̄ꝫ in appoſiti inuenitur. Et plęrunqꝫ pꝛoximitatem ſignificat. Curtius erat ad ripam fluminis ingens arboꝛ. Ci. Decem fiſcos ad Senatorem quēdā relictos. Col. lib. j. Quicquid appoſueris fiſſum erit rimoſumqꝫ ideſt iuxta poſueris. Habet quoqꝫ vim ſimilitudinis: vt ad vnguem ad ęquo. Habet vim intendēdi vt admodum. i. valde. A dedo in totum edo. Denotat motū ad hominem. Teren. in phoꝛ. Sꝫ q̄d ceſſas hominem adire Interdum motū ad rem. Uirg. Nec dū illis labꝛa admoui. Interdū ad locū. Salu. in iug. Plęraqꝫ loca hoſtiliter cum equitatu accedit. Ubi ſciendū ꝙ licet ad pꝛoximitatē ſignificet: ſępenumero tñ etiam locum appꝛendit ſicut hic. Et Cice. Tyroni. Ego ad vꝛbē acceſſi. Impoꝛtat qñqꝫ cōtrarietatem: vt ad illuꝫ mihi pugna eſt. i. contra illū. Cice. Ne ad ea meditere imperatū te offendā. Quādoqꝫ comparationē. vt Cęſar nihil ad equitatū tuum. i. in cōparatione. Quandoqꝫ additionē: vt ad hęc mala. Quādoqꝫ cauſam: vt ad q̄d hoc feciſti: capit̃ pꝛo circiter: vt ad duo millia hoīum occiſa ſūt. Pꝛo ſup. Terē. in and. Tū ſi quis magiſtrum cępit ad eam rem impꝛobū ipſum aīum ęgrotū ad deterioꝛ eſt partē: plęrunqꝫ applicat. Do. Ad eam rem: ſuper eam rē: hoc eſt ſup amoꝛē. Uſurpat̃ pꝛo ante. Uirg. cūctantē ad limina templi Itē pꝛo poſt: vt ad hęc. i. poſt hęc. Significat ⁊ tempoꝛalitatem. Et hoc duobus modis. Uno cū tempoꝛis ꝯditionē vel neceſſitatē: vel oppoꝛtunitatē impoꝛtat. Quinti. Fingere nimirum ad tempus videboꝛ: ⁊ rē nimiū manifeſtam impꝛudenter cōpꝛobare. Altero cū ſignificat tēpoꝛis ſpatiuꝫ: vt denotet vſqꝫ ad: ⁊ includat tēpus cui adiungit̃: vt ſilebo ad annum: latebo ad tempus. Uar. Qui cū ad tēpus latitaſſet: tādem ſub ſponda tacens inuentus eſt. Cice. pꝛo Cec. Cū amicis ad diē venit in caſtellū: qꝺ ſignificat die p̄ſtituto. Aliqñ tñ ponimus ad ⁊ vſqꝫ. Salu. in iug. Illiqꝫ ⁊ vſqꝫ ad noſtrā memoꝛiā Romani ſic laboꝛauere. Cōpꝛęhendit ⁊ numeruꝫ cui iungit̃. Liui. lib. iij. Conſul romanus in algido conſecutus ad vnum oēs occidit. Lau. in epi. Quāti enim pꝛęter minimo ad quadraginta foꝛtaſſe eam poſſe emi minimo minas. Inuenit̃ qñqꝫ abſolute poſitum: vt apud Ter. in adel. Ubi ad dianę veneris ſubintelligit̃ templuꝫ ſꝫ attice. Hoꝛa. in ſermonibus. Uentū erat ad veſtę: cęterū notanduꝫ ꝙ ad in cōpoſitione cū iungit̃ dictiōibus incipiētibus a. c. f. g. l. n. p. r. s. t. mutat̃. d. in lr̃as ſequentes: vt accurro: affero: aggrego: alligo: annumero: appono: arrogo: aſſiſto: attribuo. Excipiunt̃ agnoſco in quo. d. abijcit̃ euphonię cā. Aperio ſilr adſum vbi. d. remanet: ſicut ſuo dicet̃ loco. Sꝫ ſi componat̃ cum. a. b. d. e. h. i. o. u. ſemper. d. ītegra manet: vt adamo: adbibeo: adbꝛeuio: adduco: adeo: adhibeo: adimpleo: adoleo: aduoco. Si v̄o cum. q. d. mutatur in. c. vt acquiro.

Adam hebꝛaica lingua: ſicut lib. j. Ioſephus ſcribit idē eſt qꝺ rubeus: quoniā conſperſa rubea terra factus eſt. Talis enī eſt virgo tellus ⁊ vera.

Adaperio is. pe. coꝛ. a quo adapertile quęre in dictiōe aperio.

Adamaſtoꝛ nomē gigātis ſtaturoſi: ⁊ mēbꝛatura īmani ꝯſpiciendi apud Claud. Damaſtoꝛ dꝛ ī gigātomachia. Seuuſqꝫ Damaſtoꝛ ad depellēdos iaculū dū q̄reret hoſtes. De h̄ Sidonius Poꝛphirion pāgea rapit rhodopēqꝫ adamaſtoꝛ.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN